

UNIÓ VALENCIANA, A PER TOTES, DAVANT LES ELECCIONS EUROPEES

La dreta regionalista vol rendibilitzar la crisi del PP

No pactaran amb el Partit Popular perquè no volen establir un mal precedent electoral i perquè se senten diferents a la dreta estatal. Són els regionalistes d'Unió Valenciana, disposats a enfrontar-se amb el PP en les pròximes eleccions europees.

R. M.

Al País Valencià, i sobretot a la demarcació de València, la dreta del PP té, des de les eleccions generals de 1982, un partit competidor, és la dreta regionalista i anticatalanista de la Unió Valenciana (UV) de Vicente González Lizondo, que, paradoxalment, va

tenir en el moment de la seua creació el suport incondicional de Manuel Fraga. Des d'aleshores, han intercanviat adeptes i han col·laborat en les institucions on tots dos estan representats com si d'un mateix projecte polític es tractara; però, posats a disputar-se l'electorat, volen marcar diferències.

I és, precisament, quan s'està a poc més de tres mesos perquè se celebre la

Vicente González. Unió Valenciana vol marcar les diferències amb el Partit Popular.

segona cita electoral davant d'Europa que apareixen les contradiccions. Mentre l'encara secretari del Consell d'Europa i vice-president del PP, Marcelino Oreja, convoca, una i altra vegada, UV, en un intent desesperat perquè a la nova criatura de Fraga no li falte el caràcter regional que els podria atorgar millors resultats electorals, el líder d'Unió Valenciana, Vicente González Lizondo, accentua les diferències amb la dreta estatal i es disposa a conèixer a les europees com a part integrant de la Federació de Partits Regionalistes, al costat d'Unió Mallorquina, Unión del Pueblo Navarro, Extremadura Unida, Unión Melillense, Partido Aragonés Regionalista, Partido Riojano Progresista i Partido Regionalista de Cantabria.

Així, tots els sectors del PP del País Valencià, a pesar de mantenir discrepàncies en altres aspectes, es mostren especialment interessats a fer quallar un pacte amb els regionalistes, que, de moment i malgrat els bons oficis del supernegociador Marcelino Oreja, no ha estat possible. Fins i tot el portaveu del PP a l'Ajuntament de València, Martín Quirós, que manté una curiosa guerra dialèctica amb González Lizondo, és partidari del pacte i assegura que prova d'això «va ser el seu vot favorable al candidat d'Unió Valenciana a l'alcaldia de València després de la dimissió del socialista Ricard Pérez Casado».

El consell polític d'Unió Valenciana, reunia, divendres passat, més de 300 càrrecs públics del partit entre alcaldes, regidors i presidents de consells locals, provincials i regionals per a debatre l'estratègia a seguir davant les eleccions al Parlament europeu. El resultat, unànime, no va ser gens favorable al pacte amb la dreta conservadora. El líder d'UV, González Lizondo, declarava, una vegada més, que «UV no és el PP i que com la situació de l'electorat a València és radicalment diferent a la resta de l'estat, no té cap sentit un pacte amb els populars». Amb aquest pronunciament, el consell polític «considerava encertades les gestions que ha realitzat el consell executiu central d'UV amb la Federació de Partits Regionalistes per a presentar candidatura a les eleccions al Parlament d'Estrasburg».

La Federació, però, pot quedar-se sense dos dels seus principals integrants, el Partido Aragonés Regionalista (PAR) i la Unión del Pueblo Navarro (UPN) si Marcelino Oreja

arrodoneix les gestions amb els respectius dirigents i pacta de cara a les europees. El fet que el PAR governe gràcies al suport dels populars podria fer que la balança s'inclinara de la banda de Marcelino Oreja, cosa que també podria passar amb el Partido Riojano Progressista (PRP), amb una fórmula de govern temblant.

Si aquestes dissidències es produeixen, «el consell executiu central d'UV haurà d'adoptar les decisions pertinents segons les circumstàncies i

d'acord amb l'esperit que va animar els acords de l'assemblea del partit». Els resultats electorals, sense el PAR, la UPN i PRP, poden veure's minvats considerablement i allunyar-se de les previsions dels regionalistes, que parlen d'aconseguir un mínim de dos i un màxim de cinc eurodiputats. És per això que, a pesar de la insistència d'UV a no pactar amb el PP, no es descarta que si aquest partit es queda sol davant els comicis pugui considerar l'oferta de Marcelino Oreja. Un pacte amb el PP

implicaria, però, que els regionalistes es plantejaren futures coalicions per a altres convocatòries electorals, cosa que no és massa probable si tenim en compte que la bona marxa d'UV i del PP consisteix a traure vots al centre i a l'esquerra, però, també, a disputar-se el terreny de la dreta. De la crisi d'un o altres se'n beneficia sempre el més fort i ara UV pot guanyar la batalla, si més no a les eleccions autonòmiques i a les municipals en la demarcació de València. □

L'ABANDÓ DE JERONI ALBERTÍ ENCETÀ LA CRISI

El suïcidi d'UM, calcat del d'UCD

L'expectació que Unió Mallorquina podia articular una dreta diferent s'ha anat esvaint i la lluita interna pel poder ha fet que UM visca, ara, un procés de forta degradació.

Planas Sanmartí

És clar que les Illes, a més de diverses, plurals i heterodoxes, pluriformes i contradictòries, diferents i, fins i tot, gairebé ignorants l'una de les altres i vice-versa, són de dretes. Per ventura són qualque cosa més, però no se sap.

Si, alguna vegada, el nacionalisme i l'esquerra guanyen alguna petita (o gran) batalla, és gràcies al vot sentimental dels arrelats a la terra o a la papereta depositada pels immigrants. Mira per on.

Semblava que Unió Mallorquina podia canviar les coses, precisament pels seus orígens: és un partit calcat d'UCD, amb quasi la mateixa gent, sobretot a la cúpula dirigent, i que no espanta amb excessos independentistes, banderes republicanes, avalots de carrer, ni escoraments a babord. És a dir, és un partit com cal. O ho era.

Perquè allò que els polítics en diuen un projecte, pot quedar-se només en això o, el que és pitjor, en un fracàs, perquè resulta que la majoria dels que porten el maneig del partit només han heretat, d'UCD, els mateixos defectes que portaren a la desfeta. I UM segueix el mateix camí: ara vol calcar el suïcidi.

La gola dels càrrecs, de la petita quota de poder, de l'ambició i dels rendi-

Jeroni Albertí. UM. sense ell no és res.

ments econòmics, han fet trossos el partit. Primer, en un congrés, el dividiren en dues parts. Després l'esmicolaren. Jeroni Albertí abandonà la presidència i tothom sap que UM no és res sense Albertí.

Ara, part dels que el volien llençar per la finestra (per això ell va sortir per la porta gran) mouen el cul inquietos perquè veuen que tenen el carro enfangat i el partit se'n va en orris. Ja es parla de sortides cap al CDS o el PP. I fins i tot n'hi ha que participaren en el llinxament d'Albertí i ara van a tocar mare

pensant que serà tan beneït que tornarà a agafar les regnes. Però sembla que Albertí, ara molt conscienciat amb la seva tasca de president del Parlament de Balears, ja està ben decidit a no reincidir. No es veu, doncs, cap solució, perquè la fugida dels dos regidors de Ciutat (Santiago Coll i Esteve Siquier) cap als braços del PSOE, per donar-li majoria amb el seu suport, ha creat, amés un cisme. Els comitès estan enfrontats, el partit no decideix ni expulsar-los ni donar una carpetada a l'assumpte i la situació és veritablement caòtica en un partit que és com una calça que es desfà. I Albertí mirant's-ho sense fer un parpalleig, ni moure un dit, ni donar a entendre que ho faria.

Els responsables continuen enganxats a la mamella de la política en què estan tots ben allotjats i fent previsions de futur, triant partit on posar-se a cobro. ¿No deia que UM és com UCD? Doncs insisteixo: fins i tot han triat la mateixa manera de suïcidar-se.

I, amb tot això, Gabriel Canellas, president del Govern i cappare del PP i de la dreta, comença a mirar l'espectacle d'una altra manera. Fins ara ho feia amb goig i joia, malgrat que Albertí i UM han donat el suport parlamentari a la primera legislatura i ara participen en un govern que no té majoria i que depèn del vot d'un independent-fugitiu del CDS (Carles Ricci).

Canellas, que ha descobert la Mediterrània en un conseller d'Agricultura (Pere Joan Morey), teòricament d'UM, i que encapçala l'operació contra Albertí, deu pensar, ara, que potser n'han fet un gra massa i que, de tant cargolar, s'han passat de rosca: volien donar un esglai a UM i l'han morta. □